

La independència dels tècnics

per

PELAI MARTORELL

L problema plantejat pel Dr. Tost en l'article "La independència del poder científic", publicat en el número de març d'aquest BUTLLETÍ, mereix ésser curosament analitzat en tots els seus aspectes.

L'estat modern multiplica cada dia els seus organismes, ja sentir cada dia més el seu poder en totes les manifestacions de l'activitat humana, diàriament augmenta el seu radi d'acció. De mica en mica, tots els tècnics van entrant al seu servei i els metges, tècnics també, no es poden escapar d'aquesta absorció.

Poc perillosa seria aquesta absorció, si no s'hi ajuntessin prejudicis profundament arrelats i apetències accentuades per la plèthora professional, prejudicis i apetències que fan que el metge, en entrar al servei de les Corporacions oficials i dels organismes d'assistència pública, perdi una bona part de la seva independència professional.

Hem de posar gran cura en què la independència professional del metge no minvi, ja que aquesta independència és necessària per al perfecte exercici professional i l'estament mèdic català, per la seva història, hi té dret.

D'antic s'ha considerat l'exercici de la Medicina com un sacerdoci i l'estament, amb la seva actuació, ha fet perdurar el concepte, ja que el metge ha posat sempre l'assistència del malalt per damunt de tot. Totes les reivindicacions del nostre estament s'han condicionat sempre a què l'assistència del malalt fos el més perfecta i completa possible.

Ara mateix, en plantejar-se en la nostra terra el problema de la implantació de l'assegurança social de malaltia, els metges catalans no ens hem alçat per a combatre-la ni ens hem organitzat per a treure'n més profit. Tot el nostre esforç s'adreça a aconseguir que l'assegurança social de malaltia no sigui una ficció, una explotació, un engany, un simulacre d'assistència, sinó que sigui una modalitat perfecta d'assistència mèdica.

El metge industrialitzat és una excepció. Tot l'estament sent l'afany d'estudi i d'investigació, malgrat que aquest afany resti sovint en potència per les condicions hostils del medi. Els metges vivim en contínua relació amb els de tot el món. Els noms dels grans invetigadors i dels grans clínics mundials ens són coneguts. En el diari estudi copsem tots els avenços, vinguin d'on vinguin. Aquest esperit obert als aires de fora, aquesta constant relació espiritual amb tot el món, no minva, però, l'adhesió de l'estament mèdic català a les institucions de la nostra terra, adhesió de ja molts anys, adhesió prou profundament arrelada, adhesió pu lesada en nombroses ocasions.

Les Corporacions públiques no poden desconfiar dels metges catalans. No hi ha raons polítiques, ni exigències de servei, que justifiquin la limitació de la independència tècnica dels metges.